30. BEMUS

Praznik klasične igre

Krcko Oraščić P. I. Čajkovskog u izvođenju Moskovskog državnog pozorišta klasičnog baleta Rusije

Na drugoj večeri svog gostovanja u okviru jubilarnog 30. Bemusa ansambl Klasičnog baleta Rusije prikazao je sjajnu predstavu *Krcka Oraščića* P. I. Čajkovskog. U koreografiji i režiji N. Kasatkine i V. Vasiljova prema verziji V. Vajnonena, balerine i igrači iz Moskve su podarili pravi praznik klasične igre, i dilemu da li će klasičan balet postojati u sledećem milenijumu, veoma upečatljivo razrešili: da, klasičan balet, ali samo u vrhunskom izvođenju, imaće svoju sjajnu budućnost i u narednim stolećima.

Do takvog zaključka posle predstave *Krcka Oraščića* nije bilo teško doći. Jer, u njoj je sve funkcionisalo besprekorno: i muzička traka i osvetljenje toliko značajno u baletskom spektaklu, i promena scena, a o interpretatorima da se i ne govori.

Umetnički rukovodioci moskovskog ansambla, Kasatkina i Vasiljov su u koreografiji i režiji učinili nekoliko zahvata koji su osvežili ovu baletsku bajku. Prolog (dolazak gostiju na božićnu svečanost) su postavili potpuno igrački, a ne pantomimski. Na samoj svečanosti neke scene su, međutim, delovale prilično nekoherentno, a izostala je i atraktivna igra olovnih vojnika. Ali je zato postavka borbe miševa i Krckovih saboraca– lutaka bila odlično koreografski ostvarena. Ostale deonice solista i ansambla (posebno *Valcer pahuljica* i *Valcer cveća*, koje spadaju u najlepše stranice muzičke i baletske literature) su plesno sastavljene od jednostavnih klasičnih igračkih kombinacija ali postavljenih u izuzetno efektnim nizovima, a uz to i perfektno odigrani.

Od izvođača na prvom mestu treba pomenuti sjajnu filigransku balerinu Nataliju Ognjevu, koja je lako poput perceta a razdragana poput deteta, ozarena unutrašnjom vedrinom i šarmom donela svoju Mariju-Mašu, tehnički izuzetno sigurno i u virtuoznim solo varijacijama i u zadivljujućim velikim duetima. Ona je zaista bila ljupka devojčica iz bajke koja se s puno poverenja predaje snoviđenjima koja joj omogućava njen kum Droselmajer, koga je sugestivno igrao veteran ove ruske baletske trupe Valerij Trofimčuk. Stameni igrač lepo oblikovane klasične tehnike, Ivan Kornjejev, bio je odličan partner Ognjevoj koja je u njegovim sigurnim rukama lebdela scenom i čudesno lepim vazdušnim podrškama.

Izvesne promene u prvobitnom libretu koje su usvojili Kasatkina i Vasiljov omogućile su mladoj i lepoj Tatjani Jacenko da istakne besprekornu skladnost svoje figure u interpretaciji Kraljice miševa, dok je mladi igrač Aleksandar Prihotko svojom virtuoznom i čistom klasičnom igrom i prirodnim dečačkim vragolanstvom u ulozi Marijinog brata Franca osvojio sve simpatije.

Iz brojne ekipe izvrsnih solista moskovske trupe teško je izdvojiti najbolje. Jer su pahuljice i lutke u prvom, kao i svi izvođači stilizovanih nacionalnih plesova u drugom činu igrali poletno i izuzetno muzikalno.

Galkina i Sturov su izveli temperamentnu španslku igru, lepa Avjetisova je bila izuzetno plastična i zavodljiva u arapskoj, Fetejeva i Borozov su pobrali aplauze u kineskoj igri,

dok su *Terepak* odigrali u jednom dahu Bulgakova, Gorohovik i Barmotin. Suptilnu graciju i otmenost ispoljili su Beloripkina, Goško i Prihotko u pastoralnom *Pas de trois*.

Bajkoliki dekor s majstorski slikanim rukvandima – zavejanom šumom, čudesno visokom božićnom jelkom i velikom tortom u Gradu slatkiša sačinjeni su po zamisli scenografa A. Solodovnikova, upotpunjavajući likovno ovu veliku baletsku predstavu. Kostimograf J. Dvorkina je izmeštala odlične maske i efektivnu svojevrsnu reviju klasičnih baletskih kostima koja se odlikovala znalačkom stilizacijom nacionalnih obeležja. To je bilo posebno vidljivo u kostimima za igru *Terepak* gde je kombinacijom sivosrebrne i bele boje zaista dočarala blistava prostranstva ruskog zimskog pejzaža. Prelepe pačke pahuljica, s merom kitnjasto i pastelno odeven ansambl u *Valceru cveća* i zlatnobeli kostim za protagoniste u završnom Velikom duetu – bili su poseban praznik za oko i dušu, kao uostalom, i cela nezaboravna predstava koju su podarili umetnici iz Rusije.

Ovacije kojima ih je ispratila naša publika u do poslednjeg mesta ispunjenom gledalištu Sava centra značile su i zahvalnost i želju da ih ponovo vidimo, jer *lepota ipak, može i mora spasiti svet*.

„Danas“, 10-11. 10. 1998.